

Arrest

nr. 145 067 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 februari 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. ACHTERHOF, die loco advocaat A. VAN DROOGENBROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2014 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 5 januari 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.07.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2011 - aanslagjaar 2012); aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013): uit deze documenten, aangevuld met bijkomende informatie uit het administratieve dossier, blijkt dat de referentiepersoon in 2011 en 2012 tewerkgesteld was als werknemer. Deze gegevens zijn onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien werd deze tewerkstelling stopgezet op 31.08.2014.

- document 'bijlage PB Deel II - vak XVI - winsten'; document 'fiscale balans - details'; afschrijvingstabellen dd. 17.07.2014. Deze boekhoudkundige documenten wordt beschouwd als een verklaring op eer. De documenten 'bijlage PB Deel II - vak XVI - winsten' en 'fiscale balans - details' vermelden tevens de vermelding 'simulatie'.

Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze stukken niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Deze documenten zijn tevens geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, ...).

Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen duidelijk zicht op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter, artikel 42 artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie. Zij licht het middel toe als volgt:

"8.1. Artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt [...].”

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Dat de bestreden beslissing werd genomen met een schending van de artikelen 40ter en 42 Vreemdelingenwet. De beslissing werd genomen op een onredelijke wijze. Dat het kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig om geen rekening te houden met de stavingsstukken die werden overgemaakt door verzoekster.

Verzoekster woont samen met haar Belgische echtgenoot.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster werden de aanslagbiljetten personenbelasting met betrekking tot de inkomsten 2011 en 2012, respectievelijk de aanslagjaren 2012 en 2013 neergelegd.

Verweerder stelt dienaangaande dat deze gegevens onvoldoende recent zouden zijn om aanvaard te kunnen worden als bewijs van bestaansmiddelen. Bovendien, stelt verweerder, werd deze tewerkstelling stopgezet op 31.08.2014.

Uit de neergelegde stukken blijkt evenwel dat de “referentiepersoon” naast zijn inkomen als werknemer bij de firma Sabca (+/- 1750 netto per maand) eveneens (en dit sedert 01/10/2008) een bijkomend inkomen genoot als zelfstandige in bijberoep.

Het blijkt tevens dat de echtgenoot van verzoekster in de loop van 2012 (per 01/09/12) loopbaanonderbreking heeft aangevraagd met het oog op een voltijdse tewerkstelling als zelfstandige in hoofdberoep.

Dat vanaf 01/09/2013 de referentiepersoon dus het statuut van zelfstandige in hoofdberoep heeft. Dat de echtgenoot van verzoekster zodoende zijn tewerkstelling als werknemer weliswaar heeft stopgezet doch enkel en alleen met de bedoeling deze tewerkstelling te vervangen door een voltijdse tewerkstelling als zelfstandige in hoofdberoep en niet langer in bijberoep.

Dat, wat betreft deze zelfstandige activiteit, de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag uiteraard nog niet in de mogelijkheid was een aanslagbiljet betrekkelijk de inkomsten 2013 als zelfstandige voor te leggen aangezien deze nog niet in zijn bezit waren en ook nog niet konden zijn.

Dat zelfstandigen, in tegenstelling tot loontrekkenden, ook geen maandelijks loonfiches kunnen voorleggen.

Dat evenwel een overzicht werd overgemaakt (simulatie) , opgemaakt door de boekhouder van de referentiepersoon, met betrekking tot de omzet, de kosten en de samenvatting van de codes voor de aangifte van de personenbelasting inkomsten 2013.

Dat verweerder ten onrechte stelt dat dergelijke verklaring niet in overweging zou kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon nu deze documenten

geen officiële documenten zouden zijn en verwerende partij niet zou toelaten een duidelijk zicht te hebben op het uiteindelijk netto inkomen van betrokkene.

Dat deze verklaring evenwel werd opgemaakt op basis van officiële stukken te weten facturaties, BTW-aangiften, beroepskosten en dergelijke.

Dat deze gegevens wel degelijk de mogelijk bieden aan verweerster om deze te toetsen aan hun feitelijkheid en waarachtigheid.

Dat de gegevens dewelke in deze werden overgemaakt de basis vormen van de uiteindelijke aangifte, aangifte dewelke echter zelf nog niet kon worden neergelegd op het ogenblik van de aanvraag.

Dat verweerster zodoende haar beslissing steunt op het feit dat men geen recente stukken voortbrengt dan wanneer de meest recente bescheiden waarover men reeds kon beschikken op het ogenblik van de aanvraag werden overgemaakt samen met een waarheidsgetrouwe simulatie.

Dat bovendien verweerster ten onrechte stelt dat de gegevens vervat in de zogenaamde verklaring op eer niet op hun waarachtigheid zouden kunnen getoetst worden.

Dat zulks wel degelijk het geval is nu deze verklaring gebeurde op basis van controleerbare gegevens en documenten zoals facturen, aankoopfacturen, beroepskosten, BTW-aangiften enz.

Anderzijds blijkt uit de neergelegde stukken dat de echtgenoot van verzoekster gedurende het jaar 2013 een netto winst heeft genoten van meer dan € 57.000,00 of meer dan € 4.700 per maand.

Dat zelfs indien men zou oordelen dat verweerster geen “duidelijk zicht” zou hebben op het inkomen van de referentiepersoon alleszins uit de neergelegde documenten blijkt dat deze wel degelijk beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

Dat deze inkomsten bovendien niet enkel voldoende maar daarenboven ook stabiel en regelmatig zijn nu betrokkene een tewerkstelling in bijberoep heeft uitgebreid naar een voltijdse activiteit in hoofdberoep.

De echtgenoot van verzoekster beschikt zodoende wel degelijk over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42 Vreemdelingenwet diende de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien, in het geval zij zou vast stellen dat de Belg geen toereikende bestaansmiddelen zou kunnen bewijzen, een behoeftanalyse te maken van de Belg en haar gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het inkomen van verzoekster zelf en heeft op een onredelijke en onzorgvuldige wijze de inkomsten van verzoekster en haar echtgenoot beoordeeld. Het inkomen in het gezin is ruimschoots voldoende om niet ten laste te vallen van de Belgische sociale bijstand.

Dat verwerende partij trouwens ook niet betwist dat de referentiepersoon noch in het verleden noch na de aanvraag van verzoekster ooit ten laste zou zijn geweest van de Belgische Staat.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, aangezien deze beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd, en zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel

integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.' (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, kan niet gelden als een afdoende motivering. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Dat ook de zogenaamde motivering "dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond een stijlclausule is en geenszins een afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing verzoekster niet in staat stelt na te gaan op basis van welke overwegingen door verweerder werd beslist een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Dat hierdoor de formele motiveringsplicht werd geschonden.

8.3. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden..."

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.4. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar Belgische echtgenoot en diens familie.

Dat deze intense band door verweerder niet wordt betwist.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2.1. In het eerste onderdeel betwist verzoekster, wat betreft de verblijfsweigering, het motief met betrekking tot de bestaansmiddelen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing duidelijk heeft begrepen nu zij deze betwist. Het middel dient dan ook onderzocht te worden van uit het standpunt van de materiële motiveringsplicht. Zij voert in concreto aan dat geen rekening werd gehouden met de stukken waaruit blijkt dat haar echtgenoot naast zijn

inkomen als werknemer eveneens een bijkomend inkomen genoot als zelfstandige in bijberoep. Deze heeft in 2012 loopbaanonderbreking gevraagd met het oog op een voltijdse tewerkstelling als zelfstandige in hoofdberoep. Gelet op deze zelfstandige activiteit, was de referentiepersoon op het ogenblik van aanvraag niet in de mogelijkheid een aanslagbiljet betreffende de inkomsten van 2013 als zelfstandige voor te leggen, aangezien deze ook niet in zijn bezit waren en ook niet konden worden voorgelegd. Er werd dan ook een simulatie overgemaakt opgemaakt door de boekhouder met betrekking tot de omzet, de kosten en een samenvatting van de codes voor de aangifte van de personenbelasting, inkomstenjaar 2013. Zij voert aan dat deze verklaring werd opgemaakt op basis van officiële stukken, zoals facturaties, btw-aangiften, kosten en meer. Zij voert aan dat uit de stukken blijkt dat de referentiepersoon in het jaar 2013 een nettowinst heeft gemaakt van meer dan € 57.000 of meer dan € 3700 per maand.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd met betrekking tot de voorgelegde stukken:

- het aanslagbiljet personenbelasting voor het inkomstenjaar 2011 (aanslagjaar 2012) en het aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2012 (aanslagjaar 2013) worden onvoldoende recent bevonden om aanvaard te worden als afdoende bewijs van bestaansmiddelen. Daarbij wordt vastgesteld dat de tewerkstelling werd stopgezet op 31 augustus 2014;
- de boekhoudkundige documenten die verzoekster neerlegt worden beschouwd als een verklaring op eer. De simulatie van de fiscale aangifte 2014 (aldus het inkomstenjaar 2013) kan niet op haar feitelijke en waarachtigheid getoetst worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster het motief dat de inkomsten uit 2011 in 2012 onvoldoende recent zijn, niet betwist. De betwisting betreft te dezen dan ook enkel de vraag of de recentere inkomsten, in concreto van het jaar 2013 en eventueel 2014, op voldoende wijze door verzoekster werden aangetoond.

Hoewel verzoekster gevolgd kan worden waar zij verklaart dat op datum van haar aanvraag op 7 juni 2014, zij nog niet in het bezit kon zijn van een aanslagbiljet personenbelasting voor de zelfstandige activiteiten met betrekking tot het aanslagjaar 2014 (inkomstenjaar 2013), kan anderzijds de bestreden beslissing worden bijgetreden waar wordt gesteld dat een afdruk van een simulatie van een fiscale afgifte op zich geen bewijskrachtig document is. Evenmin is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk waar wordt gesteld dat boekhoudkundige documenten slechts te beschouwen zijn als een verklaring op eer. De Raad stelt daarbij vast dat verzoekster zich beperkt heeft tot het neerleggen van deze simulatie van een fiscale aangifte, zonder dat daarbij duidelijk was of deze daadwerkelijk overeenstemde met de fiscale aangifte die werd ingediend, evenmin blijkt dat er facturen of andere stukken die de inkomsten konden aantonen werden neergelegd. De fiscale simulatie was dan ook het enige stuk waarop de verwerende partij haar oordeel kon steunen. Verzoekster toont niet aan dat zij andere stukken heeft overlegd die de fiscale simulatie kunnen ondersteunen.

Het kan de verwerende partij niet ten kwade geduid worden haar beoordeling te steunen op de stukken zoals deze door verzoekster werden neergelegd. Waar verzoekster nog stelt dat de verklaring dat de simulatie werd opgesteld door een boekhouder, doet dit geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Nergens uit blijkt dat de boekhouder daadwerkelijk de waarachtigheid van de stukken attesteert, bovendien geschiedt de simulatie door een boekhouder slechts op basis van de verklaringen die door zijn cliënt worden overgemaakt. Het oordeel dat de fiscale simulatie niet op haar echtheid kan worden gecontroleerd en dus niet bewijskrachtig is, wordt door de Raad dan ook niet als kennelijk onredelijk beschouwd.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanslagbiljet neer voor het inkomstenjaar 2013 (aanslagjaar 2014). Dit document dateert evenwel van na de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die haar niet werden voorgelegd. Evenmin komt het de Raad toe, op grond van de hem krachtens artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet toegewezen annulatiebevoegdheid, zijn oordeel in de plaats te stellen van de bestreden beslissing.

Het onderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Zij voert aan dat de gemachtigde bij de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een discretionaire bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zodat dit bevel een eigen wettelijke basis en een eigen motivering vereist. Verzoekster leidt een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de

vreemdelingenwet af uit het feit dat in casu iedere motivering voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van vreemdelingenbesluit, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit deze bewoordingen kan, zoals verzoekster pertinent opmerkt, geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Zoals verzoekster terecht aanvoert bepaalt artikel 8 van de vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1°wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3°wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4°wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5°wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6°wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7°wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8°wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11°wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12°wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[...]”

Te dezen moet worden vastgesteld dat de motivering met betrekking tot de afgifte van het bevel enkel vermeldt dat verzoekster geen houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Daargelaten de vraag of een koninklijk besluit de bijzondere motiveringsplicht van artikel 8 van de vreemdelingenwet

in de weg kan staan, bepaalt het voormelde artikel 52, §4, vijfde lid, enkel dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Het motief op grond waarvan het bevel steunt, met name de afwezigheid van een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, beantwoordt niet aan een van de in artikel 7 van de wet opgenomen gronden om tot de afgifte van een bevel over te gaan.

Het tweede onderdeel, dat uitsluitend betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

2.2.4. In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en voert aan dat zij moet gehoord worden. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van een door haar zelf ingestelde aanvraag om verblijf in de mogelijkheid werd gesteld om de stavingstukken over te brengen ter verantwoording van deze aanvraag en aldus afdoende haar standpunt heeft kunnen doen gelden, merkt de Raad op dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden tot vernietiging leidt. In casu toont verzoekster niet aan welke elementen zij alsnog had willen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Zij beperkt zich daarentegen tot een louter theoretische uiteenzetting van artikel 41 van het Handvest. Een dergelijke uiteenzetting kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.2.5. In het vierde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer

dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit hogerstaaende bespreking is reeds gebleken dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoekster reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar zij gewoonlijk verblijf houdt, Marokko, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko.

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT